

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΜΠΡΑΜΠΙΟ

Η ΒΙΛΛΑ ΤΗΣ ΡΟΖΕΤΤΑΣ

ΟΡΙΤΣΙ μ' ανατροφή, ή Ροζέττα, πήγες, την ώρα που ήμουν στο τραίνο στο σταθμό, και στάθηκε στην πόρτα του βαγονιού, άρχισε να κουνάει τα χέρια της άνω κάτω, έδωσε στο πρόσωπό της την έκφραση της πιο μεγάλης χαράς κι' έταμαζότανε, μόλις πάτησε κάτω, να ριχτεί πρόχαλα και γελούστανε στο λαμό του κ. Λαμπούα. 'Ο κ. Λαμπούα όμως έκανε δυό βήματα πίσω με ζοηρότητα και πρόλαβε όλες αυτές τις διακρίσεις.

—Μή για τ' Θεό! της ψιθύρισε. Μή με φιλήσης μπροστά στον κόσμο!...

—Και γιατί;

—Θά σου εξηγήσω... Πιπίρισε, άφησε να φύγει πρώτα ο κόσμος. Θά πάμε κατόπιν να καθήσουμε στην αιώσιμα της άναμονής.

—Τί έπαθες; Τί τρέχει; Έβλεπα μόνο κουρασμένη, ξέρεις. Κι' αν έχεις κάτι να μου πής, μπορείς να μου τό πής και στο σπίτι σου...

—Στό σπίτι μου!... Στό σπίτι μου!... Μα περι αυτού πρόκειται, κακόμορο κορίτσι. Αυτό άφαιρώσε φίλο να σου πώ: Δέν μπορείς νάφθης σπίτι μου! "Όταν μ' έστειλε ή έταρεία εδώ, να έπιωσώσω τά έργα στη γοσημή του Σαιντ-Έβρεπέν, βρήρα με μεγάλη μου χαρά την ευκαιρία να σέ προσκαλέσω για να περιόσιμα μεζού λίγες έβδομάδες στη θάλασσα. "Ήξερα πώς θά ευχαριστήθης πολύ, ή άσχημαλιά είνε μαγετικά, ή έργασια μου μ' άφηνε σχεδόν τη μισή μέρα έλευθερο κι' ή γυναίκα μου δέν με σπνοδούει ποτέ σ' αυτές τις περιστάσεις. "Όνειρο σ' αυτό, γαητεία!...

—Λουπόν;...

—Λουπόν, λογικάκια χωρίς τό καινούργιο κανόν των Γερμανών, δίχως τη Βέβθα των 42. Μόλις άκουσε ή γυναίκα μου πώς οι Γερμανοί μπορείς μ' αυτό τό κανόν να βομβαρδίσουν τό Παρίσι, τά παρήτασε όλα σ'έμένα και ήρθε εδώ. Είνε στο σπίτι, στη βίλλα, στη φωλιτά που έτοιμάσα για τίς! "Έφτασε χθές με τό τραίνο των 21 και 12!...

—Πολύ στενόμορο αυτό, φίλε μου! Δέν θά μπορούμε νάχουμε την έλευθερία μας, όπως λαχρούσα. Και γώ ή καίμενη που ήθελα να κάνουμε τό μπάνιο μας μαζί... Μα τί να γίνη; Θά τά κανούσιμα να βλεπούσιμα κρυφά. Κι' άφού δέν μπορώ να μείνω στη βίλλα σου, δέν χάρηκε ο κόσμος, ύπομονη, θά μείνω στό ξενοδοχείο.

—Στό ξενοδοχείο!... Άλλοίμονο, μικρή μου Ροζέττα!... "Ίδέα δέν έχεις τί γίνεται στον κόσμο! Δέν ήρθε μονάχα ή γυναίκα μου εδώ. Δέν φρόνθθηκε μονάχα ή γυναίκα μου τον βομβαρδισμό. "Ήφαιε πάνω από πεντακόσια άνδρα χθές, χωρίς κανένο που φτάσανε τώρα δά, με τό δικό σου τό τραίνο. Μα δέν σου έκανε καμιά έντίσταση ο κόσμος που κατέβηκε εδώ; Τό χωριό είνε βέβαια πολύ άσχημο, αλλά και πολύ μικρό. Αυτό ξενοδοχείο, ένα εργοστάσιο, ο σταθμός, ή φυλακή, τό καζάνι και καμιά έκατοστή σάπια. Αύτη ή στιγμή δέν βρίσκεται ούτε μια θεά ποθενά! Οι χωριότες νόκισαν και τίς κρεβάτιακάμαρες τους και κομούνετα στις άποθήκες. Κότταξα παντού, σ' όλα τά σάπια, για να σού βρω ένα δοματιάδα. Δέν υπάρχει ούτε ένα κρεβάτι άδειο ποθενά, δσο κι' αν έβγαζε!...

—Πιρίφημα!... Καλά έμασσε!... Και τί θ' άπογίνω έγώ, τό λοιπόν;...

—Δυστυχώς, αγαπούλα μου, δέν μπορούμε να κάνουμε τίποτ' άλλο: Θά πεμοιμήν την ταχεία, που θά περάσει σέ λίγα λεπτά, και θά γυρίσες στο Παρίσι. Μόλις μπόρσο, θά πεταχτώ να σέ βρω έγώ. Τί να γίνη!...

"Η Ροζέττα φανότανε άναστασιμένη.

—"Α! δχι! δχι!... Αυτό δέν μπορεί να γίνη! "Ό,τι άλλο θέλεις, μάλιστα! Βάλε με να μείνω σ' ένα σταθμό, σ' ένα κοττέτο, σ' ένα άπό τά βαγόνια σου, παρουσιάσε με στη γυναίκα σου για δικτυολόγορο σου, κάνε, έπιτέλους, δτι θέλεις κι' άπο; μπορείς, αλλά θά μείνω εδώ!... Αυτό πρέπει να τό καταλάβεις...

—Μά, τραυλάθηρες, Ροζέττα μου, άφού σου λέω πώς δέν υπάρχει ούτε ένα κρεβάτι!...

—Κάνε όπως καταλαβαίνεις! Για μένα είνε ζήτημα φιλοτιμίας! "Εγώ έβασα και μιλούσα τρεις ώρες χθές σ' όλες μου τις φιλενάδες γι' αυτό μου τό ταξίδι, για τά λουτρά μου, για την έταιλι που μου έτοιμάσες με δία τό κονφρό. Άφού πώς περιέγραφα άκόμη και τά χαρτιά που σου παραγγέλια να βάλης στους τοίχους κάθε δωματίου, τις βερφόνες, τον κήπο, τά λουλούδια... Να τίς έβλεπες πώς κάνανε από τη ζήλια τους δες!... "Όλες τους πήγανε να σκάσουν, περισσότερο όμως άπ' όλες ή Νινί. Να την έβλεπες πώς έκανε!... Δέν θέλω να πώ, βέβαια, πώς είνε κακά ή Νινί, ή καυμένη, αλλά να την έβλεπες πώς έβλαζε χρώματα από τη ζήλια της, Παναγιώτα μου! Και θέλεις τώρα να γυρίσω πίσω και να πώ σ' όλες αυτές πώς τίς γέλασα!... Δέν είνε πρόφρημα που γίνονται αυτά, άγέρι μου! "Έβα στα λογικά σου, να

ζήσης!...

"Άδωκα προσπαθούσε να την πείσει, να την λογικεύσει, ο κ. Λαμπούα. "Η Ροζέττα δέν έννοουσε με κανένα τρόπο να ρεζιλευτεί στις φιλενάδες της.

—Μά δέν έχεις, λοιπόν, κανένα γνωστό εδώ, κανέναν φίλο, να σέ επικάλωνη σ' αυτή την περίπτωση για λίγες μέρες;

—Δέν ξέρω κανένα.

—Κι' αυτός ο κύριος, που σέ χωριότεις λίγο πριν;

—Είνε ο διεθυντής των φυλακών. Δέν φαντάζομαι να τραβά ή καρδιά σου να σέ φιλοξενήσει στις φυλακές...

—Και γιατί όχι; "Αν δέν μπορούμε να βρούμε τίποτε καλύτερο!... Φτάνει να δεχθί. Κι' αν ένεί φίλος σου, όπως λές, θά μπορούση να επηλώσει κάπως ύποφερτά ένα καλλί!...

"Ο Λαμπούα, έξη μήνες τώρα, που γνωριότανε με τη Ροζέττα, δέν μπόρσο ν' άντισταλή σέ καμιά της ιδιοτροπία. "Όσο παράξενη κι' άν του φάνηκε αυτή ή ιδέα της, άναγκάστηκε να ύποχωρήσει. Τό νοστόμωτο όμως ήτανε που πέτυχε στην έντέλεια. "Ο διεθυντής των φυλακών ήταν ένας παλιός γλεντζές. "Η ιδέα της μικρούλας τόν ένθουσίασε. Κάλεσε τους υπαλλήλους του, γέλασαν κι' ατόι με την καρδιά τους, κι' ύστερα από λίω ώρες, ή Ροζέττα είχε την κωμαριά της έταμη. Δέν ήταν βέβαια λουστάτο τό δοματιάδα της, είχαν όμως βάλε ένα καλό στρώμα στο κρεβάτι, ένα λουλούδι σέ μια γωνία, ένα άνθοδοχείο με όμοια λουλούδια πάνω στο τραπέζιο, ένα χαλίνα, μια πολυπόθητα πιάα στο παράνο κι' ένα μπιθότορμα δίπλα στη λάμπα. Δέν λησιόνησαν ούτε τα κουτινάκια στο καγκελλόφορτο παράνο. "Εβγάλε κι' ή Ροζέττα τά ύπολόγια από τό μπασούλι της και σέ λίγο ή φυλακή άντήθηκε από τά εθίμα τραγουδία της και κλημύρισε από τό άναστημένο άσρομά της.

"Η Ροζέττα ήταν ένθουσιμένη. Δοκίμαζε μια παράξενη ευχαριστήρα, καθώς περνούσε κάτω από κείνη την πόρτα των φυλακών, που άναγότανε μονάχα γι' αυτήν. Της άρεσε να φαντάζεται, καθώς πλάκαζε να κοιμηθί, πώς ο γειτόνας της ήταν ένας τρομερός δολοφόρος (ένω στην πραγματικότητα ήταν ένας άφρατος άλιθής). Ποτέ δέν βρήκε νοσημότερο άσρο από τη μαγευική της κιάα Μπαρτελιώ, της γυναικας του άρχιφυλάκα.

Γελούσε και με τον κ. Λαμπούα, που τρώμαζε μονάχα ποβλέπε τη φυλακή. "Ήταν εύχαριστημένος δσο παρακαλούσθους τη φιλενάδουλα του δια μέρα να ψαρεύη ή να παίρηνη τό μπάνιο της στην άμμουδιά. "Όταν όμως τό βράδυ την συνόδεσε ως τό σκαφάτο έκείνο σκάμμα, έκανε δόλοτα την καλή του διάθεση.

—Άνόητος που είσαι, άγάπη μου! τού έλεγε αυτή. Ποτέ μου δέν κοιμηθίκα καλύτερα. Σε βεβαίωω, οι γειτόνες μου είνε λιγοτερο ένθουσιητοι παρά αν έμένα στο ξενοδοχείο. Άπόψε θά καθήσω να γράφω στη Νινί. Θά τις κάνω όλες να σκάσουν!... Κι' έγραφε, αλήθεια, στη Νινί: "Αγαπημένη μου. Συχαριόσε με που δέν βρήκα καιρό να σου γράψω νορίτερα. Μόλις σήμερα φύγαμε έπιτέλους οι μάστοροί μου από τη βίλλα μου. Είνε ένα πολύ ευρύχωρο σπίτι μ' ένα σωρό δωμάτια, που δέν ξέρω τί να τά κάνω! "Ο κ. Λαμπούα μ' άγαπά τόσο πολύ, που έκανε τρέλλες, έξοδα αφάνταστα... Πέταξε πολλά χρήματα, ο εμπολημένος, για να στολίση τη φωλιά μα με καλλιτεχνικό γούστο. Είνε μαγεία! Τό πάρκο είνε πολύ ρομαντικό. Τη στιγμή που σου ήρθα, ή μπαλκονόπορτα του μεγάλου μου σαλονιού είνε οργάνοιχη πρός τη θάλασσα. Τό θέαμα είνε γοητευτικό... κλπ. κλπ..."

"Τά κλπ. κλπ." πιάνανε τίςσους σελίδες, γεμάτες λουραμό και γοητευτικές περιγραφές, τόσο, που ή Νινί σκαητρες, διαβάζοντας δια αυτά!

—Την ξέρω τόσο καλόκαρδη είνε ή Ροζέττα. Μά κι' έχει τόσα δωμάτια άδεια στη βίλλα της, δέν θ' άρνηθί να με φιλοξενήσει λίγες μέρες...

Και την άλλη μέρα πήδησε ή Νινί από τό τραίνο στο Σαιντ-Έβρεπέν. Δυσκολότερες άρετα να βρη τό δρόμο, γιατί ή διεθνηση που της έδωσε ή Ροζέττα δέν ήταν βέβαια σωστή. "Επιτέλους όμως τό βρήκε. Εβθε τη...βίλλα. Κι' έφριζε κι' έτραυμάσε:

—Θεέ και Κύριε!... "Η Ροζέττα στη φυλακή!... Δέν είνε δυνατόν! Και τίς όμως... Νάτην!...

Την είδε άνάμεσα άπ' τά κλέμνια, κοντά σέ δυό δεσμοφύλακες!... Είνε ή Ροζέττα, δέν χωριέ καμιά άμφιβολία! Να κι' ο καθήμενος ο κ. Λαμπούα, στό δρόμο. Πιρίφημα, τό δίχως άλλο, να παραρηόση την δυστυχισμένη τη φιλενάδα του.

—Ψιτ... Ψιτ... Κύριε Λαμπούα!...

"Ο κ. Λαμπούα γύρισε και κούταζε σασιτιόμος.

—"Αχ! κύριε Λαμπούα!... φώναζε στεναχόοντας ή Νινί στον μη-

("Η συνέχεια εις την σελίδα 462)

"Ο κ. Λαμπούα γύρισε και κούταζε σασιτιόμος

ΜΙΑ ΝΤΟΥΦΕΚΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 448)

αλλιώς φοβάμε από την πείνα!...

Νύχτισε ολότελα. Ο Πολωνός μπήκε στο σπίτι του. Το έρμαρι ήταν άδειο, δίχως ψωμί. Κ' οι δύο τους, ή ψηλή, κοκκαλιάρη γυναίκα κι' ο κοντόχροντος άντρας, έστεκαν τώρα εκεί, μέσα στο σκοτάδι, σιωπηλοί.

—Άφραυ ή γυναίκα του Πολωνού μούγγρισε:

—Άκου να σου πω!...

—Τι είναι; ρώτησε εκείνος.

—Δέν έχει φεγγάρι απόψε.

—Ναι!... Δέν έχει!... 'Η νύχτα θά είναι σκοτεινή.

—Αυτός όμως θά παραμονεύη, σάν τ'ο χάρο, ανάμεσ' από τ'ά δέντρα...

—Καί θέβαια...

—Τότε λοιπόν...

Κ' η γυναίκα, ψάχνοντας γύρω, άνασήκωσε μιά πέτρα κάτω άπ' τ'ό τζάκι μιά μεγάλη πέτρα. "Έχωσε θειάδι τ'ο χέρι της μέσα στην τρύπα που παρουσιάστηκε κι' έβγαλε από κεί μέσα ένα τουφέκι. Τ'ο σκούπισε κατόπιν προσεγτικά, δοκίμασε τή σκανδάλη και μέ σιγανή, θρασύη φωνή ψιθύρισε:

—Τότε λοιπόν...άν έχης καρδιά... θά πάς να τόν βρής και...

—Δάσε μου εδών! μουρημίρισε ο άντρας... "Έτσι κι' αλλιώς φοβάμε από τήν πείνα...

Και σέ λίγο θυγήκε από τ'ο σπίτι. "Ήταν νύχτα, νύχτα θεοσκότεινη, πίσσα. "Ο Πολωνός στάθηκε μιά στιγμή κι' άφουγκράστηκε. "Ήουχία στο δρόμο... Ούτε άμάξι, ούτε περπατησιές, τίποτα... Προχώρισε λιγάκι και ξαναστάθηκε... "Άφουγκράστηκε πάλι. "Ήουχία... "Ήουχία...

Πέρα, πολύ μακριά, άκούγονταν μοναχά τ'ο τραγουδι τής κουκουβάγιας, μέσα στην άπόλυτη σιωπή, πένθιμος προάγγελος τ'ο θανάτου...

"Ο Πολωνός σύρθηκε μπρός σάν τ'ο άγριμι που διψάει αίμα... Πήγανε ίσια στο κακό, στο έγκλημα. Τ'ο τουφέκι τουκάγαε τ'ά γέρια...

Μισή ώρα πέρασε...

Κι' άβασα ένας πυροβολισμός άκούστηκε. "Ένας πυροβολισμός βαρύς, υπόκωφος, τρομερός μέσα στη νύχτα.

Κι' έπειτα ή σιωπή. "Η μαύρη σιωπή τ'ο θανάτου... Τίποτες άλλο πεία...

ΤΟ ΧΑΚΙ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 421)

σάν μήτρα άρχιεπισκοπική. Θαύμα! Τ'ο Ισιάζω, πέφτει πρós τ'ά πίσω, σάν τιμπερί Μωραΐτισσας. Τ'ο θάζω και πάλιν μέ προσήχη στη θέα του κι' αυτό γέρνει πρós τ'ά έμπρός, σάν να σκούθη για να μέ δη και να μου μιλήση!...

Του δίνω μιά και τ'ο πετάω.

—'Έλα δώ, στρατιώτη, μου λέει ο λοχίας, γιατί πετάς τ'ο ηλικίο σου; Ξέρεις τί έχει αυτό επάνω του;

—Τ'ο ξέρω.

—Τί έχει;

—Τ'ο διάλολο όλόρθρον!

—Τ'ο διάλολο! Θά φας καμμία τιμωρία, κακομοίρη μου, να ήβης! Τ'ο διάλολο έχει τ'ο στρατιωτικό καπέλλο ή τ'ο στέμμα τ'ο βασιλικό; Και πετούν τ'ο στέμμα, θρέ άνόητε;

—"Όχι, του είπα. Τό...κρημνίζου, άν στήριζεται άπάνω σέ κακά κεφάλια κι' άν είναι σέ κακά καπέλλα τ'ο πετούν!

—"Άιτε από δώ, άνόητε, να μη σ' άκούση ο έπιλοχίας και π'ος στρατοδικείο.

Πέρβεργο. Κι' εγώ ένόμιζα πώς μόνο σέ ραφεύο θά έπρεπε να άποσταδών!

'Αυ' εκείνες ή άρβύλες;

'Υποδήματα είναι αυτά ή...αυτόκλιητα;

Καλύτερα να σπαθώ εδών και να μ'ην...προχωρήσω μ' αυτές ούτε θήμα.

Μέ αυτή τήν άνταρσία και τήν ταραχή και τήν άναστάτωση κατάνησα σάν Βαλκανική Χερσονήσος, ζήτημα Μακεδονικών, και ό,τι κανείς να φαντασθή.

Δέν θά θρεθή μιά Δύναμις να μέ σωση κι' έμένα, εφαρμόζοντας μερικές...μεταρρυθμίσεις και στη στρατιωτική σπολή, πού καταδυναστεύει, όπως οι Τούρκοι τούς Χριστιανούς, κόσμο δηλαδή και κοσμάκη;...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΟ ΟΝΟΜΑ

(Συνέχεια έκ της σελ. 433)

τά ψώνια του, είτε τ' όνομά του να τ'ο στείλουμε σπίτι του. "Όπως συνήθισε, έτοιμαζότανε να τ'ο ξαναπή;

—Μείνετε ήσυχοι, έννοια σας, τ'ο είτε ο υπάλληλος, είναι τόσο γνωστό τ' όνομά σας!...

"Έτσι, για πρώτη φορά ο κ. Μπουγκαμπύς χάρηκε, σ'ά πενηταχτώ του χρόνια, ύστερ' από μιά άνόνημι κι' άδοξη ζωή, τή χαρά τής δημοτικότητας. Λίγο έλειψε να λιγοθυμήση άπ' τή χαρά του, όταν είδε στην προθήκη ένός ζαχαροπλαστείου, καρταμέλες «Μπουγκαμπύς» κι' όταν είδε μ' άλλη μέρα τ' όνομά του σ' ένα καινούργιο λικέρ. Είχε όλα τ' αγαθά τής δόξας χωρίς να έχη περάσει κανένα από τούς μύριους κόπους και τίς άγωνίες πού άπαιτεί ή άπόκτηση της. "Ήταν γνωστότερος άπ' τόν Μονεστιά, γιατί τ'ο κοινόν συγκρατεί περισσότερο τόν τίτλο ένός έργου, παρά τ' όνομα τ'ο συγγραφέως.

"Έτσι πέρασαν οι μήνες.

Τ'ο έργο τ'ο κ. Μονεστιά κατέθηκε έπιτέλους. "Ο συγγραφέως αϊτός έδωσε κι' άλλες κομωδιές, άλλα άπέτυχαν. Και σ'ά σ'ά σ'ά, χωρίς να τ'ο πολυκαταλάη, ο κ. Μπουγκαμπύς ξαναγύρισε στην παλιά του άσημότητα. Δέν αισθανότανε πεία καμμία ουγκλήσι διαβάζοντας τίς έφημερίδες. Κι' αυτό τόν στενοχωρούσε τώρα τόσο πολύ, ώστε μιά μέρα δέν διάστικε και πήγε και θρήκε έπιτέλους τόν διευθυντή ένός θεάτρου δευτέρας τάξεως.

—Θά μπορούσατε ν' άνεβαίνατε και σεις τόν «Μπουγκαμπύς»;

—Χμ! Παίχτηκε πολύ αυτό τ'ο έργο. 'Έξαρτάται... Πόσα μάς δίνετε;

—Πόσα χρειάζονται;

—"Ως δεκαπέντε χιλιάδες φράγκα...

—Σας τ'ά δίνω, μέ τόν όρο όμως να μη ζητήσετε πωτέ να μάθετε τ'ο όνομά μου. Είμαι ένας φιλότεχνος, τίποτε περισσότερο...

—Και ποιά είναι ή έννοουμένη σας πού θά παΐη τόν πρώτο ρόλο;

"Ο κ. Μπουγκαμπύς τόν κούταζε μέ άπορία. Δέν είχε ιδέα άπ' αυτά ο καμένος. Τ'ο έξήγησε πώς ήταν ένας πραγματικός φιλότεχνος, μέ μοναδικό σκοπό τήν έξέφωσι τής Τέχνης! "Έβωσε τ'ά χρήματα και πήρε τ'ο υποβόλαιο. Καθώς έκανε όμως να φύγη, γύρισε πίσω και είπε, όσο μπορούσε μέ περισσότερη φυσικότητα:

—Δέν μου λέτε; Θά σ'ας ήταν εύκολο, χωρίς να φανή πώς τ'ο ζητήματα εγώ, να άπαιτήσετε από τόν κ. Μονεστιά να γραφή ο Μπουγκαμπύς μέ ύψηλον; Και τ'ο γινώτα να γίνη ύψηλον... Τ'ο θρίσκα π'ο πρωτότυπο, π'ο νόστιμο!...

Η ΒΙΛΙΑ ΤΗΣ ΡΟΖΕΤΤΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 443)

χανσό. Πούδς να μάς τ'όλεγε πάλι αυτό!... Τί δυστυχία!... Τήν καιμένη τή Ροζέττα! Μ'έ τ'ο δρόμο πού είχε πάρει όμως!... 'Εγώ τ'ο πρόβλεπα, πώς εκεί θά καταντούσε: Κι'έβοντας τ'ο παρφοφίλο τ'ο κόσμου, βγάσεις, βέβαια, πολλά λεφτά μονομιάς, μέ εινε επωκίνδινο! Δέν ήθελε να μ' άκούση!... "Ήταν ή ματία της αυτό τ'ο κακό! Τ'ά ίδια κόντες να πάθη και πέσου, μέ κ'ώνον τόν 'Αργεντινό!... Δέν φταίει όμως αυτή ή κακομοίρα, κρέπει να τήν σιμπονάμε: Φταίει εκείνος ο παλ'ανάφρωτος ο έραστής της, ο Ροζιτέ, πού όσα κ' άν τ'ο δώσει, λίγα τ'ο φανόντα!... Αυτός είναι ή αίτία τής καταστροφής της! Αυτός τήν βάζει και!...

Δέν πρόφτασε όμως ν' άποτελειώση τούς θρήνους τής ή...καλόκαρδη Νινή. Γιατί εκεί πού τ'ο μιλούσε, είδε τόν κ. Λαμπιτά να κινιρνή, να κλονίζεται κ' έπαύεται να πέγη λιγοθυμισμένος μπροστά στην πόρτα τής πρωτότυπης «βίλλας»!... ANTPR ΜΠΙΡΑΜΠΩ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΑΠΑΣ

"Ο Βολταίρος, γνωστός για τήν άθεία του και για τούς σαρκασμούς του πρós τούς Ιερωμένους, είχε κληθή σέ τραπέζι κάποτε από τόν μαγκήσο ντε Σαιν-Μώφ.

—Είπε καλό τ'ο κρασί σου; ρώτησε τόν άμμετριώνά του σέ μιά στιγμή, πριν καθήσουν στο τραπέζι.

—Μόλις μου τ'όστειλε ο έπιστάτης μου από τ'ο κτήμα! άποκρίθηκε ο μαρκήσιος. Στην έπιστολή του μάλιστα τ'ο άποκαλεί «καλώτατο»!...

—Δέν έχει σημασία αυτό! είπε σαρκαστικά ο Βολταίρος. Κι' ο Πάπας άποκαλείται «αγιώτατο», ενώ συνήθως δέν είναι ούτε άγιος καν!